

Arrest

nr. 51 285 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat S. SAROLEA en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 11 maart 1948 in het Kazachse dorp Tsjili. U huwde officieel met D. N. (...). In 1985 kwam uw oudste zoon, T. N. (...), om het leven in Afghanistan. In 2002 overleed uw echtgenoot aan de gevolgen van gangreen.

De problemen naar aanleiding waarvan u uw land verliet gaan terug tot 1997, toen uw zoon, A. N. (...), voor de shariarechtbank getuigde op het proces tegen H. G. (...) de voormalige voorzitter van de organisatie Rai Potrebsojoez. Uw zoon werkte als bewaker van B. (...), de toenmalige voorzitter van deze organisatie en moest samen met de andere bewakers getuigen op het proces. Deze getuigenissen werden op video opgenomen. Later werd B. (...) vermoord, samen met een aantal anderen die op het

proces getuigd hadden. Men wilde alle getuigen van het proces vermoorden, dus ook uw zoon werd gevisieerd. Uw zoon ontving echter meerdere waarschuwingen, zodat hij steeds tijdig kon vertrekken. Na de begrafenis van uw echtgenoot viel uw zoon A. (...) tijdens een zuiveringsactie toch in de handen van de autoriteiten, maar met het geld dat jullie kregen bij de begrafenis kon hij worden vrijgekocht. Na zijn vrijlating stuurde u A. (...) naar Moskou, maar ook daar werd hij meermaals gearresteerd. Uiteindelijk vertrok hij in 2004 samen met zijn vrouw naar Frankrijk, waar hij ondertussen al 6 jaar verblijft. In augustus 2008 werd u zelf voor de eerste keer aangehouden. Een wagen met onbekende mannen kwam aangereden toen u in de tuin zat. De mannen vroegen naar u en zeiden dat u in de auto moest gaan zitten. U wilde weten wat er aan de hand was, maar ze duwden u in de auto en namen u mee. Een hele dag werd u ondervraagd over uw zoon A. (...) en pas tegen 4 uur werd u vrijgelaten. U had de hele dag eten noch drinken gekregen en omwille van de warmte kreeg u problemen aan uw hart. Na uw vrijlating verbleef u uit angst afwisselend op verschillende plaatsen. In september 2008 besloot u uiteindelijk om samen met uw dochter naar Polen te gaan, waar u op 19 september 2008 asiel aanvraagde. U wilde echter niet in Polen blijven en na drie dagen vertrok u richting België. In België zag u af van een asielaanvraag omdat u vreesde terug naar Polen of Tsjetsjenië gerepatriëerd te worden. U verbleef bijgevolg illegaal in België en logeerde afwisselend bij uw beide dochters. In mei 2009 kreeg u onverwacht een telefoontje met de melding dat uw moeder op het sterfbed lag. U besloot daarom terug naar Tsjetsjenië te gaan. Uw dochter N. P. (...) (o.v. 6.524.195) vergezelde u. In Tsjetsjenië verzorgde u uw zieke moeder, eerst gedurende een maand in het ziekenhuis en daarna bij haar thuis. In september 2009 vond er ten aanzien van uw dochter een poging tot ontvoering plaats. Toen ze haar werk verliet, werd ze door twee onbekende mannen bijna in een auto geduwd. Op dat moment kwam echter haar neef aangereden, die haar zoals elke dag kwam oppikken. Een vriend van haar neef die bij de politie werkte en samen met haar neef in de auto zat, haalde zijn wapen boven en begon te schieten. Hierop vertrokken de onbekende mannen. Op die manier werd de poging tot ontvoering van uw dochter verijdeld. Hierna bracht u haar onder bij uw broer in Germinchuk, waar ze tot aan jullie vertrek verbleef. Op 19 oktober 2009 werd u zelf voor de tweede keer aangehouden. Om 11 uur 's avonds klopten 3 onbekende Tsjetsjeense mannen bij uw moeder op de deur. Ze vroegen wie N. (...) was en namen u zonder uitleg mee, waarschijnlijk naar een politieafdeling in Argun. Ze sloten u op in een donkere kamer en stelden u de hele nacht vragen over uw zonen en dochter, die ze ervan beschuldigden rebellen te zijn. Ze schudden u door elkaar en gebruikten agressieve taal. Tegen de morgen lieten ze u uiteindelijk vrij. Op 22 oktober 2009 overleed uw moeder. Na de dood van uw moeder besloot u opnieuw het land te verlaten. Nog voor het einde van alle begrafenisrituelen vertok u samen met uw dochter weer naar België.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk voor de tweede maal op 30 oktober 2009. Uw broer bracht u samen met uw dochter naar Rostov, van waaruit jullie de trein naar Moskou namen. In Moskou overnachtten jullie bij een familielid van uw man. Op 3 november 2009 stapten jullie in Moskou in de laadruimte van een vrachtwagen, die jullie naar België bracht. Jullie werden in Luik afgezet op 6 november 2009. Pas op 9 november 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten. Zij vielen u lastig omwille van uw zoon A. (...), die in 1997 getuigd had op een proces voor de Shariarechtbank. Zelf werd u tot twee maal toe gearresteerd en ondervraagd.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de

problemen die u in Tsjetsjenië verklaarde gekend te hebben. U slaagde er immers niet in het Commissariaat-generaal enig document voor te leggen waaruit blijkt dat u inderdaad gearresteerd werd. Ook met betrekking tot het proces in het kader waarvan uw zoon A. (...) getuigd had, dat bovendien de concrete aanleiding van uw problemen vormt, kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs aanreiken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnd.

Verder is het weinig aannemelijk dat uw zoon anno 2009, ruim 10 jaar na de eigenlijke feiten, nog steeds gezocht zou worden omwille van zijn getuigenis op een proces in 1997 (CGVS, p. 13). Te meer omdat uw zoon Tsjetsjenië reeds in 2004 verliet en ondertussen al 6 jaar in Frankrijk verblijft (CGVS, p. 7). Daar komt nog bij dat uw zoon voor zijn vertrek naar Frankrijk zelf meerdere keren gearresteerd werd, maar het er steeds levend vanaf bracht (CGVS, p. 5 en 14). Uw verklaring als zou u lastiggevallen worden omdat men uw zoon nog steeds zou willen vermoorden omwille van zijn getuigenis in 1997 is bijgevolg weinig geloofwaardig. Indien men uw zoon daadwerkelijk had willen vermoorden, dan had men daar al meerdere malen de kans toe gehad, aangezien uw zoon al meermaals in handen van de autoriteiten gevallen was. Bij de zuiveringsactie na de begrafenis van uw man kon u uw zoon voor 2000 euro vrijkopen (CGVS, p. 5 en 14). Ook de keren daarop werd uw zoon telkens in leven gelaten. Uw argumentatie dat men ook in geld geïnteresseerd was en uw zoon later nog wel opnieuw kon arresteren (CGVS, p. 14) is dan ook niet afdoende. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Uw terugkeer naar Tsjetsjenië vanuit België in mei 2009 valt voorts niet te rijmen met de ernst van uw verklaarde vrees. U vreesde namelijk opgepakt, mishandeld en zelfs vermoord te worden (CGVS, p.18), maar keerde toch naar Tsjetsjenië terug, zij het om uw zieke moeder te verzorgen (CGVS, p.6). Het feit dat u na uw eerste vertrek uit Tsjetsjenië in Polen asiel heeft aangevraagd, onderstreept de ernst van deze vrees. Daar komt nog bij dat u vanuit Polen naar België bent gereisd omdat u het in Polen niet veilig achtte en gedurende 8 maanden illegaal in België hebt verbleven. U wilde in België namelijk geen asiel aanvragen uit angst dat u terug naar Polen of Tsjetsjenië gedeporteerd zou worden (CGVS, p. 8). Het feit dat u ervoor opteerde illegaal in België te blijven om te vermijden dat u gerepatriëerd zou worden, draagt eveneens bij tot de ernst van uw vrees. Niettemin keerde u samen met uw dochter toch naar Tsjetsjenië terug, nadat u zelf reeds was opgepakt (CGVS, p. 6) en uw andere zoon, A. N. (...), eveneens al gearresteerd en zelfs zodanig geslagen werd dat hij invalide is geworden (CGVS, p. 5). Hierdoor boet uw asielrelaas nog verder aan geloofwaardigheid in.

Tot slot werden ook een aantal ongerijmdheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en die van uw dochter. Zo verklaarde u dat het proces waarop uw zoon, A. N. (...), getuigd had aangespannen was tegen de voormalige voorzitter van de organisatie Rai Potrebsojoez, meer bepaald H. G. (...) (CGVS, p. 4). Uw dochter daarentegen zei dat het om een proces tegen een zekere B. (...) ging (CGVS dochter, p. 5). Verder stelde u dat de poging tot ontvoering van uw dochter ergens in september 2009 plaatsvond (CGVS, p. 14), terwijl uw dochter aangaf dat dit op 14 of 15 oktober, een week voor de dood van uw moeder, gebeurde (CGVS dochter, p.12).

Voorts verklaarde u dat uw zoon A. (...) pas in 2004 definitief uit Tsjetsjenië is vertrokken (CGVS, p. 7). Uw dochter gaf echter aan zeker te zijn dat haar broer reeds in 1999 vertrokken is (CGVS, p. 5). Wat de arrestaties van uw oudste levende zoon, A. (...), betreft, vertelde u dat hij meermaals gearresteerd werd. In eerste instantie verklaarde u dat hij werd meegenomen in het kader van een zuiveringsactie net na de begrafenis van zijn vader. Na zijn vrijlating stuurde u hem naar Moskou, waar hij ook meerdere keren gearresteerd werd (CGVS, p. 5). Later zei u echter dat hij slechts 2 keer aangehouden werd en dat de tweede keer net na de begrafenis was (CGVS, p. 14). In ditzelfde verband kan opgemerkt worden dat u met betrekking tot de arrestatie van uw zoon na de begrafenis van uw man vermeldde dat er losgeld betaald werd. In eerste instantie zei u dat jullie 2000 dollar aan losgeld hadden betaald (CGVS, p. 5), later stelde u dat het om 2000 euro ging (CGVS, p.14). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Ondanks het feit dat u verklaarde niet om medische redenen naar België te zijn gekomen, maakte u tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal melding van uw zwakke gezondheidstoestand (CGVS, p. 6, 11, 16 en 17). Zo heeft u onder meer lever- en nierproblemen (CGVS, p. 16 en 17). Ik vestig in dit verband graag uw aandacht op het feit dat er in de Vreemdelingenwet een geëigende procedure is voorzien voor verblijfsaanvragen in België omwille van medische redenen. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Tijdens datzelfde gehoor gaf u verder aan dat u de rest van uw leven dichtbij uw dochters en kleinkinderen wil doorbrengen (CGVS, p. 11, 12). Ik vestig in dit verband graag uw aandacht op het feit dat er in de Vreemdelingenwet een geëigende procedure is voorzien voor verblijfsaanvragen in België omwille van gezinshereniging.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, een kopie van de vertaling van uw binnenlands Russisch paspoort, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Dit document bevat immers informatie met betrekking tot uw persoonlijke identiteit, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

In het kader van de asielaanvragen van uw dochter, N. R. (...) (O.V. 5.663.008), werd besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling. Ik wens echter te benadrukken dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel roept verzoekster de schending in van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt dat zij de moeder is van een Tsjetsjeense onderdaan die als vluchteling in België erkend werd. Zij moet beschouwd worden als deeluitmakend van een risicogroep en moet over internationale bescherming kunnen genieten als verwante van een politieke tegenstander die naar het buitenland is gevlucht.

Waar de commissaris-generaal stelt dat de situatie in Tsjetsjenië in positieve zin is veranderd, betoogt verzoekster dat zij met dit standpunt niet akkoord kan gaan. De leden van haar familie zijn als Tsjetsjeense strijders beschouwd en omwille hiervan zijn ze door de autoriteiten vervolgd, zo stelt zij.

Verzoekster betoogt dat de algemene informatie betreffende de situatie in Tsjetsjenië het standpunt van de commissaris-generaal ontzenuwt. Verzoekster verwijst hiertoe naar een verslag van OSAR ("*Caucase du Nord: conditions de sécurité et droits de l' homme*"), hetgeen zij bij haar verzoekschrift voegt. Hieruit blijkt dat de stabiliteit inderdaad versterkt werd maar dit ten koste van zware schendingen van de mensenrechten. De veiligheidssituatie in Noord Kaukasus is in 2009 zelfs verergerd. Over het geheel genomen is het aantal slachtoffers gestegen. In 2009 is de gehoopte ontspanning in Tsjetsjenië niet gebeurd maar wel een stortvloed van geweld en tegenaanval. Verzoekster vervolgt dat er in Tsjetsjenië vermoedens zijn van fysieke en psychische foltering van de gevangenen door de werking- en onderzoeksbureaus. Sinds de eerste Tsjetsjeense oorlog zijn de aanhoudingen en de willekeurige ontvoeringen er nog steeds gangbaar. Vervolgens somt verzoekster de risicoprofielen op. Verder stelt zij nog dat de schendingen van de mensenrechten ongestraft blijven. Rusland werd wel meermaals door het EHRM veroordeeld voor mishandelingen in de Kaukasus. Verzoekster verwijst hiertoe naar de zaak Khutsayev tegen Rusland. Verzoekster verwijst ook nog naar een verslag van de speciale rapporteur van de Verenigde Naties van 2 juni 2010 betreffende de situatie van vrouwen in Rusland en het geweld waarvan zij het slachtoffer zijn, de oorzaken en de gevolgen ervan. Ten slotte haalt verzoekster nog een onderzoek aan van het "Wienese antiterrorisme departement" betreffende de moord op Umar Israilov.

In een tweede middel roept verzoekster de schending in van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekster geeft artikel 48/4, §1 van voormelde wet weer en stelt wederom dat de

situatie in Tsjetsjenië niet verbeterd is, dat er in het verleden sprake is geweest van verbetering maar dat dit vandaag niet meer het geval is.

Verzoekster vervolgt dat in een andere zaak, hoewel het niet Tsjetsjenië maar wel Burundi betrof, de Raad ook een verbetering heeft vastgesteld maar daar er twijfels bestonden over de duurzaamheid van deze verbetering de rechtspraak voorzichtig is gebleven (arrest nr. 17.522 van 23 oktober 2008). Verzoekster is dan ook van oordeel dat haar geval met dezelfde voorzichtigheid behandeld dient te worden.

De Raad is van oordeel dat beide middelen samen onderzocht dienen te worden.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. Waar verzoekster stelt dat zij de moeder is van een Tsjetsjeense onderdaan die als vluchteling in België is erkend, meer in het bijzonder haar dochter N. R., is de Raad van oordeel dat dit niet dienstig is. Immers moet elke asielaanvraag individueel worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoekster brengt, zoals verder zal blijken, geen gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt louter en alleen op grond van het statuut van haar dochter. Verzoekster kan zich dan ook niet zonder meer steunen op de erkenning van dit familielid teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.2.3. Waar verzoekster informatie van OSAR bijvoegt en tevens verwijst naar een verslag van de speciale rapporteur van de Verenigde Naties van 2 juni 2010, een onderzoek van het "Wienese antiterrorisme departement" en het arrest Khutsayev van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens teneinde aan te tonen dat de mensenrechten in Tsjetsjenië nog steeds zwaar worden geschonden merkt de Raad op dat dit een bevestiging is van het genuanceerde standpunt van verwerende partij. Ook verwerende partij erkent immers duidelijk het nog steeds aanwezig zijn van zware mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië.

De bestreden beslissing heeft vastgesteld dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd, maar complex blijft – verzoekster stelt zelf onder verwijzing naar het verslag van OSAR dat de stabiliteit er inderdaad werd versterkt doch ten koste van zware schending van de mensenrechten. De gevechtshandelingen zijn evenwel sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. De commissaris-generaal erkent dat er, zoals verzoekster betoogt, nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersingen) en hebben een gericht karakter. Gelet op deze informatie is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing dan ook terecht heeft opgemerkt dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat

een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, waardoor een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet voldoende is.

Daar waar verzoekster beweert te behoren tot een risicoprofiel, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo kon verzoekster geen tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die ze in Tsjetsjenië verklaarde te hebben gekend en kon zij evenmin enig bewijs voorleggen met betrekking tot het proces in het kader waarvan haar zoon A. getuigd had, hetgeen verzoeksters rechtstreekse vluchtaanleiding uitmaakt. Bovendien is het weinig aannemelijk dat verzoeksters zoon anno 2009, zo'n twaalf jaar na de eigenlijke feiten nog steeds gezocht zou worden omwille van zijn getuigenis op een proces in 1997. Eveneens blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster in mei 2009 naar Tsjetsjenië terugkeerde, wat niet te rijmen valt met de ernst van haar verklaarde vrees. Verzoekster vreesde namelijk opgepakt, mishandeld en zelfs vermoord te worden. Ten slotte heeft de bestreden beslissing een aantal wezenlijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen verzoeksters opeenvolgende verklaringen en tussen haar verklaringen en die van haar dochter. Verzoekster weerlegt in haar verzoekschrift geen van deze motieven, maar beperkt zich tot de loutere bewering dat ze zou behoren tot een risicoprofiel. Dit argument volstaat echter geenszins om de vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen, zodat deze dan ook onverminderd overeind blijven en als dusdanig worden overgenomen door de Raad.

Aan verzoeksters vluchtrelaas kan dan ook geen enkele geloofwaardigheid worden gehecht. De volstrekte ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas verhindert aan verzoekster in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

2.2.4. Waar verzoekster nog verwijst naar een arrest (met nr. 17.522 van 23 oktober 2008) van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit volgt dat het ondertekenen van een staakt-het-vuren niet noodzakelijk het einde van het conflict betekent en er alsdan voorzichtigheid geboden is bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus, merkt de Raad op dat de verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet afdoende is aangezien dit geen bindende precedentswaarde heeft, gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht met inachtneming van de specifieke gegevens van het relaas en de persoon van de asielzoekers, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar verzoekster in gebreke is gebleven. Bovendien blijkt overduidelijk uit hetgeen verzoekster zelf te kennen geeft, met name dat het arrest 17.522 een situatie in Burundi betreft, dat de gegevens van het dossier waarop het arrest van de Raad waarnaar zij verwijst betrekking heeft verre van identiek zijn aan deze van de onderhavige asielaanvraag. In die zin kan er geen precedentswaarde aan worden verleend.

2.2.5. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekster vergenoegt zich dienaangaande te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit de voormelde informatie waarnaar zij in het verzoekschrift verwijst, maar brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekster. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekster met de algemene verwijzing naar de nog steeds heersende problemen in Tsjetsjenië en de nog steeds aanwezige schendingen van de mensenrechten aldaar – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu de verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de “*Subject Related Briefing*” betreffende de “Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 20 juli 2009 (administratief dossier, stuk 13), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor gewone burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verder wijst de Raad erop dat verzoekster door haar verwijzing naar diverse internationale bronnen enkel bevestigt wat door verwerende partij in de bestreden beslissing wordt gesteld, met name dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen en de mensenrechten er nog steeds worden geschonden. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekster door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Beide middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT